

paa Udkastet har behandlet Spørgsmaalet om Dommernes Virksomhed under Hovedforhandlingen, navnlig med Hensyn til, at det er Retten og ikke den første Dommer, der har at afgjøre forskjellige Spørgsmaal, da helder jeg ogsaa til den Mening, at det i Regelen vil være rettest at overlade Afgjørelsen af Spørgsmaalene under Hovedforhandlingen til den første Dommer, og at de andre Dommers Virksomhed først indtræder, naar Rævnningerne have affagt deres Kjendelse.

Med Hensyn til Kapitlet om Rævnningerne, da har det fundet megen Misbilligelse, at der i Udkastet findes en Bestemmelse, hvorefter en egen Klasse af Rævnninger skal dannes ved de Valgbare til Landsthinget. Jeg erkjender ikke Nødvendigheden af, at en saadan forøget Garanti tilveiebringes, jeg erkjender det mindre Hensigtsmæssige i den Maade, hvorpaa Udkastet søger denne større Garanti tilveiebragt, og jeg maa altsaa udtale mig derimod, men paa den anden Side kan jeg finde det vel forklarligt, at man ved Overgangen til en ny Tingenes Ordning, og hvor man kan befrygte en Uengsteligthed for Retsikkerheden ved at lægge Borgernes Velværd i Rævnningernes Haand, har tænkt paa nogle hyerligere Garantier. I Henhold til hvad der er udtalt, holder jeg dog ogsaa for, at det er et uheldigt Middel, der her er foreslaaet, og efter den Misbilligelse, det har mødt, er jeg ogsaa overbevist om, at man ikke fra Ministeriets Side vil holde fast paa dette Forslag. Med Hensyn til Revisionsudvalget finder jeg det rettest, at Formanden i dette udvælges af Hans Majestæt, uden at der tages nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at det skal være Amtmanden, medens det dog paa den anden Side heller ikke bør forbydes at udnævne ham, naar der er Anledning dertil.

Om Forundersøgelsen har jeg allerede strax i Begyndelsen af mit Foredrag udtalt mig og høv dertil intet Videre at sige. Hvad Anklagemagten angaaer, da forekommer det mig, at den Maade, hvorpaa Udkastet har søgt at ordne dette Forhold, er meget hensigtsmæssig, idet Anklagemagten er lagt i Overanklagerens Haand, dog med den vigtige Betyggelse, at naar en Sag er af den Betydning, at den skal anlægges

og forfølges for Rævningeretten, da er det Retten, som skal affige den endelige Kjendelse om Anklagen, saaledes at der, naar Overanklagerens Indstilling ikke tages tilfølg, gives ham Afgang til at faae dette Spørgsmaal paa Kjendt. Jeg kan ikke finde det hensigtsmæssigt, at denne Anklagemyndighed bliver henlagt til Overretten, og jeg føler aldeles ingen Uengsteligthed ved at lægge denne Magt i Overanklagerens Haand; jeg fluder, at man er ligesaa meget og fuldkommen saa meget betrygget derved, som man har været ved den hidtilværende Retspleie, hvor Anklagemagten har været lagt i Amtmandens Haand.

Med Hensyn til Hovedforhandlingen skal jeg kun yttre mig om den vigtige Bestemmelse i § 230 angaaende det Antal Rævnninger, der udfordres for, at den Anklagebe kan kjendes skyldig i en Forbrydelse. Der er i saa Henseende af den ærede Rigsdagsgmand for Præstø Amts 6te Valgtreds (H. Hage) udhævet og lagt fortrinlig Vægt paa, at naar Eenstemmighed ikke opnaaedes ved Rævnningernes Forhandlinger, da skulde det gøres dem til Pligt i længere Tid at forhandle Spørgsmaalet, og naar den Tid var udløben, maatte det være tilstrækkeligt, at man med simpel Stemme fleerhed, altsaa med 7 Stemmer mod 5, erklærede skyldig. Med al Agtelse for den ærede Talers Mening og for hans Indsigt i Alt, hvad der vedkommer denne Sag, kan jeg dog ikke tiltræde denne Anskuelse; mig forekommer det ikke heldigt, at der skal gives et saadant Paalæg, hvad enten det kommer til at staa som en almindelig Forskrift i Loven, eller det gives paa den Maade, at Dommeren efter Sagens Beskaffenhed kan bestemme Tiden; mig forekommer det langt hensigtsmæssigere, at man tager kvalificeret Majoritet, om af 8 mod 4, eller af 9 mod 3 beroer jo paa et Skjøn, og det vil blive Gjenstand for nyere Overveielse først i Udvalget og senere af Thinget selv, hvad man i saa Henseende vil bestemme.

Angaaende Kapitlet om Beviset maa jeg være enig med de ærede Talere, der saa stærkt have udtalt sig mod § 264, hvorefter Retten i mange Tilfælde, strax efterat Forhandlingerne ere sluttede, kan frifinde de Anklagebe, uden at